

ENGELLENEMEYENLER

Güneş gözlerine tüm parlaklığıyla vururken Gözlerini sıkıca bir anda yumdu iyice, Sonra hafifçe kararsız kıpraşmalar ile Güne alıştırılmaya çalıştı gözlerini. Yatağının baş tarafı camın önündeydi. Esintiyi sevdiğinden ve Günün gözlerini öpmesinden hoşlandığı için bu şekilde yerleştirmişti yatağını. Gözlerini açıp bol bol kırparak yanağında ki hayran olunan gamzesini Güneşe doğru çevirdi. Çocukluğundan bugüne gelen sonsuza değin taşınası bir mutluluk emaneti gibi görür ve Vefasını gamzesiyle sergilerdi güne. Yeni bir güne hayat dolu uyanmak kadar büyük bir ibadet yok dedi . Esneyerek, Hamd olsun yeni güne diriltene! dedikten sonra kollarının yardımıyla ayaklarını yataktan sarkıttı. Elleriyle iyice ovalayarak dizlerine kadar bacaklarının üzerinde sağlam şaplaklar patlattı. Kafasını Cama doğru çevirdi Dışarıya doğru aranarak baktı. Bir cadde görüyordu, iki yanını kaldırımlar renkli taşlarla süslemiş. Kaldırımların iki yanından patenle kayanları, bisikletle geçenleri, elele yürüyenleri, Dalgın yürüyenleri, ve diyet için koşarcasına yürüyen Balık etli! Teyzeleri... İzlerken Kara gözlerini yukarı doğru hafifçe kaldırıp yeşil ağaçların dallarında çığlık çığığa ötüşen kuşları gördü. Çeşit çeşitlerdi ve rengarenk. Ne kadar renkli bir Dünya ,Siyah bir fonun ortasında masmavi. İçine girdikçe yeşil , sarı , kırmızı, mor, beyaz, ve bir milyar renk aslı ile karışımları. Yaşamak dedi, milyarlarca rengin, milyarlarca sesin ve milyarlarca canlının içine karışık yaşamak! Kulakları hala kuşların ötüşlerine takılı haldeyken, aklından Mahalle hamamının kadın gününü getirdi. Bunlar nasıl bir dedikodunun içindeydiler böyle. Sesleri aşağıdan geçen araçların seslerini örtüyordu. Bu kuşların sesleri de gürültüydü halbu ki ancak İnsanların psikolojisine zarardan çok yararı olan bir gürültü. Bu zamana kadar kuşlara söveni görmedim zaten, dedi . Güldü . Başını , masumane yatırarak omzuna...

Eğilerek sehpasının üzerindeki kumandaya ulaştı. TRT klasik müzik kuşağı çoktan başlamış olmalıydı. Sırf ritimler aşkına kimin neyle kaç kişiyle oluşturduğunu bilmediği orkestraları dinlemekten büyük haz duyuyordu. O alemden aklına kazınan tek isim vardı. MOZART! Evet sağırdı, Sağır olmasına rağmen sesleri en iyi betimleyip en ustaca günyüzüne çıkaran bir sağır. Bu bir mucize işte mucize arayanlara dedi. Aklına bir de Doğuştan kör ressamın resimleri geldi. Hiç görmeden tanık olamışken nasıl oluyordu da böyle gerçek görüntüler çizebiliyordu. İşte bir mucize daha dedi. Tam o esnada;

-Oğlum, günaydın! Girebilir miyim?

Allah'ım ne güzel bir ses Dışarıda kuş sesleri ve hemen şu kapının arkasından ise Anne sesi ve Oda da şu ezgilerin sesi. Gözlerini kısıp memnuniyetle gamzesini sergileyerek yine, Gel Anne dedi.

Kapı açıldı Bir gueridon üzerinde yine çeşit çeşit kahvaltılık ve hem de organik lezzetler. Hemen arkasından İşte Dünya'nın Cennetten gönderilmiş meleği. Yüzü cefasından kırışmasına rağmen nuruyla dipdiri teni üzerinde ışık ışık yanan gözleriyle orta boy kumral ten bir anne. Birçok Anne çeşidinden Kendisine özel Bir Anne.

-Oğlum! Müzik sesini duymayı bekledim kahvaltını getirmek için , yoksa çoktandır hazır. Bugün biraz fazla kaçırdın uykuyu haylaz seni ! diye sevecen ifadelerle yaklaşarak yanına oturup Gueridon'u kendisinin de artık oturuyor olduğu yatağa doğru yanaştırdı. Omuzunun üzerinden kanat çıktığını düşünerek içi ürperdi. Ne zaman ki Annesi omzuna ya da sırtına Ellerini koysa hep böyle bir hisse kapılırdı. Ve bu ürperme ise Huşu'nun ta kendisiydi. Sıcacık ekmeği bölerek lokmayı daha ağzına götürmeden dilinde ve damağında kimyasal değişimler ve nefsi sabırsızlıklar boy gösteriyordu. Bugün Karşı komşular gelecek oğlum dedi. Önemli değildi gelmeleri aslında ancak yine de yutkundu . İstemsiz bir yutkunma aslında. Anne de bu rahatsızlığı fark etmesine rağmen yüzünde bozuntuyu ele vermeyen bir baskınlıkta gülümseme vardı. Öyle mi? ne güzel! kaç gündür görmüyordum -komşu teyzeyi dedi ve sustu. Suskunluğun tül perdesinin arkasındakini Anne zaten biliyordu. İki tarafta acımış içini birbirine karşı saklıyor, her ne kadar baskılıyorum dese de gözler karşı karşıya geldiğinde girecek delik arıyordu. Çocuk cesaretini toplayıp -Anne , gerçekten hiç rahatsız değilim komşu teyzeden - anlık bir sessizlik sonrası- Ve kızından... Ve kızından...

Dışlerini göstermeden gururlu ve mağrur bir duruşla sırtını sıvazladı bir tanecik oğlunun. 17 yaşında koca bir Delikanlı artık.Bu çağlar sıkıntılı çağlar idi.Ancak şükürler olsun ki Diğer gençler gibi huzursuzluk saldırganlık ve kendini beğenmeme gibi huyları peydah olmamıştı.O çok güçlü bir çocuktü,Pardon Delikanlıydı.Ancak oğlu diye değil sahiden de Brad pitt'e birebir benzeyen bir şekli vardı oğlusunun.Birçok gören de öyle diyordu zaten.Yanağını avucunun içine alıp sıkarak ,Artistim benim! dedi.Hadi hazırlan .Az sonra gelirler beraberce oturalım ,dedi, salonda.

Üstüne giyeceği elbiseleri dolabından çıkarıp Annesine uzattı.Beraberce hazırlandılar.Anne odadan çıktı Kendisini kollarının yardımıyla yatağın ayak ucuna götürdü.Tekerlekli sandalyesinin sırtındaki tutaktan tutarak kendine doğru çekti ve bir hızla Sandalyenin üzerine attı kendisini.Paçalarını ve ayaklarını düzeltip klasik müziğin sesine gözlerini kapatıp kulağını kabartarak dalıp gitti.Kapı zili çaldı.Bu seste kuş sesiydi.İşte! geldiler dedi mırıldanarak kalp sesleri dinlediği müziğin hızına erişmişti artık.

Hoşgeldin –Hoşbulduk fasılları, kapıda öpüşmeler ve nezaketten aile fertlerinin nerede olduğunu sormalar.Hiç değişmek bilmeyen kapı nezaketleri işte.İstemsiz olarak saçını elleriyle düzeltme çabasına girişti.Sessizliğin birden çöküverdiği halde oluştuğuna göre herkes yerini bulmuş ve oturmuş olmalı,Anne, şu an mutfağa girip kahveye hazırlık yapıyor olmalıydı.Bu durumlarda gelen misafir ev sahibinin boş bıraktığı odada gözlerini gezdirmeye başlar özellikle resimlere dikkat olarak bakardı çevreye.Tüm soğukkanlılığıyla kapıyı açtı koridorun sonundaki salonun açık kapısından içeriye derin bakışla tekerleğini döndürmeye başladı.Yaklaştı...Yaklaştı...Artık eşikte idi Önce gözetlemek istercesine vücudunu öne doğru eğip kafasını uzattı.Daha ilk uzatışında ilk yakalandığı göz ,Komşunun kızı oldu.Yüzüne hemen telaşla hazırlanmış bir gülümseme taktı. Komşu kızından alıp gözlerini Komşu teyzeye çevirerek, Hoş geldiniz !dedi.Komşu teyze sorarken hal hatır ,Gözlerinin son gördüğü açıdan Komşu kızının ;ayak uçlarından kafasına doğru süzen hallerini de görüyor, bir yandan bu durumun verdiği psikolojiden sıyrılarak yüzünde tutmaya çalıştığı gülümsemeyi muhafaza ederek sıcak cevaplar veriyordu.Sorup soruşturmalar bitince Kahve tepsisi ikrama başladı.Ve o mide bulandırıcı sessizlik.Bu sessizlikte böyle bir durumda ancak ortamdaki farklı kişi kafada dolaşırdı elbette.Kendisinin akıllardan geçtiğini biliyordu.

Yazık! Diyorlardır şimdi içlerinden.Genç,Yakışıklı Ve özürlü!Ya da Kusurlu Belki de Sakat!Komşu kızla son görüşmeleri canlandı hafızasında.Bir yıl önce hoşlandığını söylemiş ve böylesi saf ve temiz duyguların açılımına aldığı cevap ise –“”SEN ÖZÜRLÜ VE SAKATSİN”” olmuştu.Bu muydu şimdi sakat olmamak!Bu muydu yani;Kusursuzluk?!

Kızın acıyarak bakan gözlerinin içine bakışındaki adamlığıyla girdi direk ve sadece insancıl;-Güya!- Kusur!suz hayatlarında , Özur!süz yaşayan , Sakat!ilişkileriyle Engel !dolu iç dünyasına bakmadan yaşamaksa Sağlık ve Kusursuzluk ;Ben memnunum Dünyamdan .diye geçirdi içinden kollarının yardımıyla sandalyesini iterek tedirgin gözlerin arasından geçti odasına.Arkasında; Gerçekten Kör, gerçekten Sağır ,Gerçekten Kusurlu, yalnız bir kız bırakarak.

